

Het boek Joël en de Laodicese Zevendedagsadventkerk - Nummer vijftien

Jeff Pippenger

2025-12-21

Nummer Vijftien

Ik betoog dat het van belang is het verband te begrijpen tussen het symbool van vier generaties en de boodschap van de late regen, om de grootste hoop te hebben de betekenis van de eerste vier verzen van Joël, hoofdstuk één, te onderkennen. Joël zingt het lied van de wijngaard, maar zijn openingsstrofe is de profetische associatie van het verbond met vier generaties.

En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker dat uw nageslacht vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen; en zij zullen hen vierhonderd jaar verdrukken; en ook dat volk, dat zij zullen dienen, zal Ik oordelen; en daarna zullen zij uittrekken met grote have. En gij zult in vrede tot uw vaders gaan; gij zult in goede ouderdom begraven worden. Maar in het vierde geslacht zullen zij hierheen wederkeren; want de ongerechtigheid der Amorieten is nog niet vol. Genesis 15:13–16.

Deze passage is de profetie die vervuld werd door het leven van Mozes. Wanneer het boek Joël het lied van de wijngaard aanvangt door te verwijzen naar vier generaties van toenemende verwoesting, brengt het het boek Joël in overeenstemming met de profetische vierde en laatste generatie. Die generatie is Petrus' „uitverkoren geslacht”, dat uit de duisternis geroepen is tot Zijn „wonderbaar licht”. Zij worden tegenover hun tegenhanger in die generatie gesteld, voorgesteld als een addereengebroad. Die vierde en laatste generatie wordt vertegenwoordigd door Johannes, die een symbool is van de honderd vierenveertigduizend, die „geroepen, en uitverkoren, en getrouw” zijn.

Geroepen op 9/11, uitverkoren in de Middernachtsroep en trouw in de crisis van de zondagswet, evenals de Levieten trouw waren in de opstanden rond het gouden kalf van Aäron en van Jerobeam. De zielen die als zilver gelouterd worden in Maleachi drie, zijn Levieten die tijdens de boodschap van de Middernachtsroep worden uitverkoren, want de verzegeling wordt voltrokken met en door een uitstorting van de Heilige Geest.

In het vorige artikel hebben wij lijnen naar voren gebracht uit de geschiedenis van Mozes, die Zuster White aanwijst als de alpha van de Bijbelse profetie, die zich profetisch verbindt met Christus als de omega van de Bijbelse profetie. Mozes is de grondsteen en Christus is de sluitsteen. Beiden zijn zij symbolen van verlossing van de zonde, zoals voorgesteld in de verlossing uit Egypte onder Mozes. Toch werden al de openbaringen van de kracht van God die door de hand van Mozes plaatsvonden, verre overtroffen toen Christus het verbond met velen bevestigde voor één week. Mozes is de alpha en Christus is de omega, en de omega is het getal “22” en de alpha is het getal “1.”

Wanneer wij Mozes beschouwen, zien wij dat de verlossing die zijn profetisch getuigenis doortrekt, binnen het water wordt geplaatst. Zijn verlossing uit het water van de Nijl bij zijn geboorte was een voorafbeelding van Noach in de ark. De doop bij de Rode Zee komt overeen met Noach en de acht in de ark, hetgeen op zijn beurt overeenkomt met de doop van Jozua in de Jordaan, die door Christus op precies dezelfde plaats werd herhaald. Het getuigenis van Mozes begint met verlossing aan de rivier de Nijl en eindigt aan de oevers van de Jordaan. De doop van Christus was Zijn zalving om gedurende drieënhalf jaar te getuigen, leidend tot Zijn dood, die aan het begin bij Zijn doop werd uitgebeeld. Bij Zijn opstanding waren er enkele druppels, tot de volle uitstorting op Pinksteren.

Gods verbondsbelofte aan de mensheid begint met Noach, en Zijn verbondsbelofte aan een uitverkoren volk door Abraham werd vervuld met Mozes. Mozes, de alfa, was een type van Jezus, de omega, die zou komen en het verbond met „velen” zou bevestigen, niet slechts met een uitverkoren volk. Als een type van Christus stemt de geboorte van Mozes overeen met het verbond dat aan Noach werd gegeven, met de regenboog als teken voor alle mensen. Mozes stemt ook overeen met het verbond dat aan een uitverkoren volk werd gegeven, met de besnijdenis als teken voor het uitverkoren volk. Mozes' verbondswerk was met „velen”, niet eenvoudigweg met een uitverkoren volk. Indien dat niet het geval was geweest, zouden zij niet voortdurend geplaagd zijn door de gemengde menigte.

Temidden van alle verschillende ‘wateren van verlossing’ die in het leven van Mozes worden voorgesteld, verbindt de doop te Bethabara aan de rivier de Jordaan het begin van de verbondsgeschiedenis van het oude Israël in het Beloofde Land met het einde van die geschiedenis, in de week waarin Christus het verbond met velen bevestigde. De doop van Christus stemt overeen met de doop van het oude Israël, en beide geschiedenissen spreken van Zijn opstanding, toen Hij enkele regendruppels deed neerdalen, vóór de overvloedige stortregens met Pinksteren vijftig dagen later. De gehele lijn van alfa en omega, van Mozes tot Christus, wordt uitgebeeld binnen de wateren van verlossing.

“Toen Jezus deze discipelen onderwees, toonde Hij het belang van het Oude Testament als getuigenis van Zijn zending. Velen die zich thans christenen noemen, verwerpen het Oude Testament en beweren dat het nergens meer toe dient. Maar dat is niet de leer van Christus. Hij hechtte er zulk een hoge waarde aan, dat Hij eens zei: ‘Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zullen zij zich ook niet laten overtuigen, al stond er iemand uit de doden op.’ Lukas 16:31.

„Het is de stem van Christus die door aartsvaders en profeten spreekt, vanaf de dagen van Adam tot aan de slottonelen van de tijd. De Heiland wordt in het Oude Testament even duidelijk geopenbaard als in het Nieuwe. Het is het licht uit het profetische verleden dat het leven van Christus en de leringen van het Nieuwe Testament met helderheid en schoonheid doet uitkomen. De wonderen van Christus zijn een bewijs van Zijn goddelijkheid; maar een krachtiger bewijs dat Hij de Verlosser van de wereld is, wordt gevonden in de vergelijking van de profetieën van het Oude Testament met de geschiedenis van het Nieuwe.” *The Desire of Ages*, 799.

In de artikelen die het boek Joël behandelen, hebben wij „de profetieën van het Oude Testament vergeleken met de geschiedenis van het Nieuwe”, en ook met de geschiedenis van het moderne geestelijke Israël. Of het nu gaat om het Oude of het Nieuwe Testament, of om de geschiedenis van de drie engelen die in 1798 begon, al deze lijnen worden voorgesteld als „de stem van Christus”. Het geschreven getuigenis van de Bijbel en de Geest der Profetie is de stem van Christus, en de stem van Christus is de stem van Hem die het Woord van God is.

De „stem” van het Woord van God is Gods boodschap zoals die in Zijn geschreven Woord wordt voorgesteld. Zijn boodschap in de laatste dagen is de boodschap van de late regen, die, volgens Joël, een vroege regen omvat, gevolgd door vroege en late regen.

Johannes de Openbaarder vertegenwoordigt de honderd vierenveertigduizend die terugkeren tot de oude paden, want hij hoort een „stem” achter zich. De „stem” achter hem is de stem van Christus „vanaf de dagen van Adam” en verder.

En ik keerde mij om om de stem te zien die met mij sprak. En toen ik mij had omgekeerd, zag ik zeven gouden kandelaren. Openbaring 1:12.

Dit vers vormt een onderbreking in hoofdstuk één, want tot en met het voorgaande vers bevond Johannes zich op het eiland genaamd Patmos, maar in vers twaalf keert hij zich om, en vanaf dat punt bevindt Johannes zich in het hemelse heiligdom. Wanneer hij zich omkeert, doet hij dat omdat hij in vers tien een stem van achter zich had gehoord.

Ik was in de Geest op de dag des Heeren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, die zei: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste; en: Wat gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamus, en naar Thyatira, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicea. Openbaring 1:10, 11.

Johannes vertegenwoordigt hen die de stem van Christus achter zich horen. Hij hoort Jeremia's bazuinboodschap om terug te keren tot de oude paden, de paden waarop de goddelozen weigerden te wandelen, en naar de waarschuwingsbazuin waarvoor zij weigeren te luisteren. Johannes luisterde, en de stem achter hem identificeerde Zichzelf als de Alfa en de Omega—Degene die met het oude pad het nieuwe pad aanschouwelijk maakt.

En te midden van de zeven kandelaars iemand, de Zoon des mensen gelijk, bekleed met een gewaad dat tot de voeten reikte, en omgord aan de borst met een gouden gordel. Zijn hoofd en zijn haren waren wit als wol, zo wit als sneeuw; en zijn ogen als een vuurvlam; en zijn voeten gelijk blinkend koper, als gloeiend gemaakt in een oven; en zijn stem als het geluid van vele wateren. En Hij had in Zijn rechterhand zeven sterren; en uit Zijn mond ging een scherp tweesnijdend zwaard; en Zijn aangezicht was gelijk de zon die schijnt in haar kracht. Openbaring 1:13–16.

In vers twaalf keert Johannes zich om en ziet hij een visioen van Christus, dat Zuster White in verband brengt met het visioen van Christus dat Daniël had, en dat hetzelfde visioen is als Jesaja, Jeremia, Ezechiël en Paulus hadden.

‘Met een ernstig verlangen zie ik uit naar de tijd waarin de gebeurtenissen van de Pinksterdag zich zullen herhalen met nog grotere kracht dan bij die gelegenheid. Johannes zegt: “Ik zag een andere engel uit de hemel neerdalen, die grote macht had; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.” Dan zullen, evenals ten tijde van Pinksteren, de mensen de waarheid tot zich horen spreken, ieder in zijn eigen taal.’

“God kan iedere ziel die oprecht verlangt Hem te dienen, nieuw leven inblazen [Adam en Ezechiëls dal van beenderen], en de lippen aanraken met een gloeiende kool van het altaar [Jesaja], en bewerken dat zij welsprekend worden in Zijn lof. Duizenden stemmen zullen doordrongen worden van de kracht om de wonderbare waarheden van Gods Woord te verkondigen. De stamelende tong zal worden losgemaakt [Jesaja’s andere tong], en de vreesachtigen zullen sterk gemaakt worden om moedig getuigenis af te leggen van de waarheid. Moge de Heere Zijn volk helpen de tempel van de ziel te reinigen van elke verontreiniging [Maleachi’s Levieten], en zulk een nauwe verbinding met Hem te onderhouden dat zij deelgenoten mogen zijn van de late regen wanneer die zal worden uitgestort.” Review and Herald, 20 juli 1886.

Het visioen dat wij overwegen, omvat de beschrijving van de stem van Christus. Wanneer Johannes zich omkeert en de stem van Christus hoort, is die als het geluid van „vele wateren”. Wanneer de stem van Christus spreekt over Zijn verbond met mensen of met een uitverkoren volk, wordt zij in verband gebracht met vele wateren. De boodschap van Daniël zeven tot en met negen werd in 1798 ontzegd, en vervolgens werd in 1989 de boodschap van Daniël tien tot en met twaalf ontzegd. 1798 wordt verbonden met de stem van de rivier de Ulai en 1989 is de stem van de rivier de Hiddekel.

„Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder voor deze laatste dagen gegeven. De visioenen die hij aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zag, zijn nu bezig in vervulling te gaan, en alle voorzegde gebeurtenissen zullen spoedig plaatsvinden.” Testimonies to Ministers, 112.

De rivier de Jordaan vormt de schakel tussen de alfa-verbondsgeschiedenis en de omega-verbondsgeschiedenis van het oude Israël. Het woord Jordaan betekent ‘nederdaler’ en vertegenwoordigt Christus, ‘de grote Nederdaler’.

Laat die gezindheid in u zijn, die ook in Christus Jezus was: Die, in de gestalte van God zijnde, het niet als roof geacht heeft God gelijk te zijn; maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende, en aan de mensen gelijk geworden zijnde; en in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Filippenzen 2:5–9.

De Jordaan vertegenwoordigt Christus, ‘de grote nederdaler’, en de Jordaan is de verbinding tussen de alfa- en omegageschiedenis van het uitverkoren volk van God, aan wie een wijngaard werd toevertrouwd om die te onderhouden. De wateren van Mozes’ verlossing vertegenwoordigen de stem van Christus, die gehoord kan worden indien een ziel zich slechts zou omkeren, om ‘de stem achter zich’ te horen; en de stem die zij dan zouden horen is—de stem van vele wateren. Vanaf de zondvloed van Noach tot aan de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. worden wateren van

verlossing voorgesteld als merktekenen voor Gods verbondsvolk. Die merktekenen vertegenwoordigen de innerlijke geschiedenis van Gods laatste verbondsvolk, de honderd vierenveertigduizend. Het water dat de Jordaan van toevoer voorziet, vindt zijn oorsprong in de dauw en de sneeuw die zich ophopen in het Hermongebirge, dat de bronwateren van de Jordaan vormt.

Een bedevaartslid van David. Zie, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook eensgezind samenwonen! Het is als de kostelijke zalfolie op het hoofd, die nederdaalt op de baard, op de baard van Aäron, die nederdaalt tot op de zoom van zijn klederen; als de dauw van de Hermon, en als de dauw die nederdaalt op de bergen van Sion; want aldaar gebiedt de HEERE de zegen, het leven tot in eeuwigheid. Psalmen 133:1-3.

Die wateren vormen ook de grot van Pan, een diepe poel, gelegen in een grot te Panium van Daniël 11:13-15, en Caesarea Filippi in de dagen van Petrus. De bronwateren van de Jordaan vormen eveneens de satanische poel van de grot van Pan. De stem van vele wateren duidt aan dat de grote strijd tussen Christus en Satan zijn oorsprong had in de hoge bergtoppen van het Hermongebirge.

En Ik zeg u ook: gij zijt Petrus, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. Mattheüs 16:18.

De naam „Hermon” betekent „heilig, gewijd, toegewijd of afgezonderd” en is een symbool van de Hemel, de bron van al het water en het begin van de grote strijd zoals voorgesteld door „de poorten van de hel”, hetgeen de benaming was die Jezus verbond aan de grot van Pan, toen Hij te Caesarea Filippi was. In die context werd de naam van Simon Barjona veranderd in Petrus. Simon betekent „iemand die hoort”, en Barjona betekent „zoon van de duif”. Simon was een symbool van de ziel die de boodschap van Jezus’ doop had gehoord, welke werd voorgesteld door de Heilige Geest in de gedaante van een duif. Als iemand die de boodschap van Christus’ doop had gehoord, wordt Petrus veranderd, als voorstelling van de 144.000. Petrus werd verzegeld te Panium, hetgeen de verzen dertien tot en met vijftien van Daniël elf zijn.

Vanuit de wateren van Hermon eindigt de rivier de Jordaan, een symbool van Christus—de grote nederdaler—zijn reis bij de Dode Zee. Vanuit de hemel, waar de dauw des levens ontspringt, daalde Christus af tot de dood van het kruis, voorgesteld door de Dode Zee. De oever van de Dode Zee is het diepst blootliggende landoppervlak op aarde. De rivier de Jordaan, die afdaalt, daalt af tot het laagste waterniveau op aarde, zoals Christus afdaalde tot Zijn dood aan het kruis. Van het water des levens tot het water des doods vertegenwoordigt de rivier de Jordaan de nederdaling van Christus vanuit de hemel naar het kruis.

Belangrijke thema’s van de Bijbelse profetie worden met water in verband gebracht, en de Bijbelse profetie is de stem van Christus, die een stem is als van vele wateren. De hoer van Babylon zit op vele wateren, en de wateren van de Eufraat drogen op om de weg te bereiden voor de koningen van het oosten, en de kooplieden en koningen staan van verre en weklagen, want de schepen van Tarsis zijn vernietigd te midden van de zeeën, en het verbond met de dood, dat de dronkaards van Efraïm hebben aangenomen toen zij zich onder leugens verborgen, wordt tenietgedaan door de overstelpende vloed van de pauselijke zondagswet.

Wanneer zuster White verwijst naar de „grote rivieren van Sinear”, doelt zij op de rivieren de Tigris en de Eufraat. Deze wateren kunnen worden teruggevoerd tot de hof van Eden, waar zij de derde en vierde rivier zijn die uit Eden voortkomen.

En de naam van de derde rivier is Hiddekel; dat is de rivier die oostwaarts van Assyrië stroomt. En de vierde rivier is de Eufraat. Genesis 2:14.

De Hiddekel is de Tigris, en vanzelfsprekend was de Eufraat de Eufraat, al zijn moderne historici en theologen het daar niet over eens. Zij houden vol dat de Ulai geen grote rivier was, maar eenvoudig een door mensen aangelegd aquaduct in Perzië, niet in Sinear. Diezelfde menselijke autoriteiten stellen vast dat de enige twee enigszins betekenisvolle rivieren die met Sinear in verband worden gebracht, de Tigris en de Eufraat waren, en de profetes verklaart dat de Ulai en de Hiddekel „de grote rivieren van Sinear” waren.

De woorden van de profetes over de boodschap van water staan tegenover de moderne deskundigen, evenals de oude deskundigen—die zich verzetten tegen Noachs boodschap van water. Ons wordt meegedeeld dat de twee visioenen die door de twee rivieren worden voorgesteld, in vervulling zijn, en daarom zal alles wat binnen die twee visioenen wordt voorgesteld, die door „de twee grote rivieren van Sinear” werden gegeven, spoedig geschieden. De boodschap die met die rivieren verbonden is, is de stem van Christus, want Zijn stem is als vele wateren. De Tigris en de Eufraat vertegenwoordigen een belangrijk profetisch thema, en hun getuigenis houdt verband met het verbond dat de alfa Mozes uitzette, hetzelfde verbond dat de omega Christus bevestigde.

In de profetie vertegenwoordigt de Tigris Assyrië en de Eufraat Babel. In dit verband zijn zij de twee machten, door Jeremia als leeuwen voorgesteld, die eerst het noordelijke koninkrijk en daarna het zuidelijke koninkrijk in gevangenschap zouden wegvoeren.

Israël is een verstrooid schaap; de leeuwen hebben hem verdreven; eerst heeft de koning van Assyrië hem verslonden, en ten slotte heeft deze Nebukadrezar, de koning van Babel, zijn beenderen verbrijzeld. Jeremia 50:17.

Zowel Assyrië als Babylon waren noordelijke vijanden ten opzichte van elk van beide koninkrijken van Israël, en zijn daarom typen van de vervalste koning van het noorden—de pauselijke macht. In wezen werden dezelfde politieke en religieuze tradities voortgezet door de twee machten die uit hetzelfde culturele milieu voortkwamen, maar de politieke structuur van Assyrië legde de nadruk op staatskunde, terwijl Babylon de nadruk legde op kerkkunde, hoewel zij zeer op elkaar geleken. Heidens Rome en pauselijk Rome zijn op bepaalde niveaus identiek, maar toch vertegenwoordigt heidens Rome staatskunde en pauselijk Rome kerkkunde. Assyrië was, in profetische verhouding tot Babylon, een koninkrijk van staatskunde, gevolgd door Babylon, een soortgelijke macht die de nadruk legde op kerkkunde. Assyrië vertegenwoordigde heidens Rome en Babylon vertegenwoordigt pauselijk Rome. Al deze vier machten vertraptten Gods heiligdom en heerschaar. Assyrië wordt verbonden met de Tigris en Babylon met de Eufraat. Dit stemt overeen met het opdrogen van de Eufraat in het boek Openbaring, om de weg te bereiden voor de koningen van het oosten, zoals voorafgeschaduwd in het werk van Kores, die de Eufraat afleidde om Babylon ten val

te brengen. Babylon is de Eufraat; Assyrië is de Tigris.

De koning van het noorden in de profetie verovert de wereld tijdens de zondagsweterisis en komt daarna ten val, maar die verovering wordt vaak voorgesteld als een overweldigende vloed. Het verhaal van de koning van het noorden, zoals uitgebeeld door Assyrië en Babel, wordt gesymboliseerd door rivieren, want het verhaal wordt verteld door de stem van vele wateren.

Het land tussen de twee rivieren wordt Mesopotamië genoemd, wat betekent: 'het land tussen twee rivieren'. De twee rivieren vertegenwoordigen de noordelijke macht die God gebruikt om Zijn afvallige volk te tuchtigen door het in gevangenschap te verstrooien. Een van de zijstromen van de stem van vele wateren wordt gevonden in de naam „Padan-Aram”, die slechts tienmaal in de Schriften wordt vermeld. De eerste vermelding staat in verband met het verbond, want zij duidt de bloedlijn aan van Rebekka, de vrouw van Isaak. Het vers luidt:

En Isaak was veertig jaar oud toen hij Rebekka tot vrouw nam, de dochter van Betuël, de Syriër uit Paddan-Aram, de zuster van Laban, de Syriër.

Het einde van veertig jaar is op de drie getuigen van Mozes aangewezen als leidend naar Kades, 1863 en de zondagswet. Het huwelijk van Izak is een verbondshuwelijk dat het huwelijk van Christus met de honderd vierenveertigduizend ten tijde van de zondagswet voorafschaduwet, hetgeen 1863 is, hetgeen Kades is, hetgeen het einde is van een verbondsgeschiedenis van veertig jaar. Rebekka was een dochter van een Syriër en de zuster van Laban, een Syriër, (die in de volgende generatie van de verbondsgeschiedenis een verbond brak met Jakob, de zoon van Izak.)

Bethuël betekent 'huis van verwoesting' of 'verwoester', zodat Rebekka de dochter was van „het huis van de verwoester”. Syrië betekent hoogland en plateau, en Paddan-Aram betekent Mesopotamië, of het land tussenin. Rebekka was uit de bloedlijn van Syriërs die uit Mesopotamië kwamen, het hoogland tussen 'de Tigris van Assyrië' en 'de Eufraat van Babylon', die de leeuwen voorstellen die de Heer gebruikte om zijn afvallige schapen te verstrooien. Het huis van de verwoesters werd verbonden met het huis van God in het huwelijk van Isaak en Rebekka. Het is geen toeval dat bij de eerste vermelding van Paddan-Aram deze twee rivieren, die de profetische koning van het noorden voorstellen, die wordt voorgesteld als een overstromende vloed, voor het eerst worden genoemd in Genesis 25:20.

Het verband van het huis der verwoesting met Gods verbondsvolk zet zich voort wanneer Jakob voor Ezau vlucht en terechtkomt bij zijn oom Laban, waar hij twee perioden van 2520 dagen dient om het volgende verbondshuwelijk te verkrijgen. Het ene huwelijk eindigt met de verstrooiing van het noordelijke koninkrijk Israël en het andere huwelijk eindigt met de verstrooiing van het zuidelijke koninkrijk. Toen de respectieve verstrooiingsperiode van die twee koninkrijken in 1798 en 1844 ten einde kwam, werd het huwelijk waaraan Jakob gedurende twee perioden van 2520 had gearbeid vervuld, toen de bruidegom op 22 oktober 1844 tot de bruiloft kwam.

Is Christus dan met Lea getrouwd, wat „vermoeid en afgemat” betekent, of is Hij met Rachel getrouwd, wat „een goede reiziger” betekent? Lea en Rachel vertegenwoordigen twee klassen van reizende maagden: de ene maagd die „vermoeid raakt” en de andere maagd die „goed reist” op de

weg om op 22 oktober 1844 met Jakob te trouwen.

„Achter hen was aan het begin van het pad een helder licht opgericht, waarvan een engel mij zei dat het de ‘middernachtsroep’ was. Dit licht scheen over de gehele lengte van het pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen.”

‘Als zij hun ogen gevestigd hielden op Jezus, die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar weldra werden sommigen vermoeid en zeiden dat de stad nog heel ver weg was, en dat zij verwacht hadden er reeds eerder te zijn binnengegaan. Dan bemoedigde Jezus hen door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: “Alleluia!” Anderen verloochenden roekeloos het licht achter hen en zeiden dat het niet God was geweest die hen zo ver had geleid. Het licht achter hen doofde uit, zodat hun voeten in volslagen duisternis waren, en zij struikelden, verloren het richtpunt en Jezus uit het oog, en vielen van het pad af, naar beneden in de donkere en goddeloze wereld daaronder.’ Early Writings, 15.

In 1844 ging de Filadelfische Milleritische beweging tot het huwelijk in. Het huwelijk van 22 oktober 1844 scheidde twee klassen van aanbidders, voorgesteld door Rachel en Lea. Rachel vertegenwoordigt een klasse die met succes het pad naar het huwelijk van 22 oktober 1844 had bewandeld, maar de klasse van Lea werd moede. Zij werden toen gescheiden, en het beproevingsproces van de derde engel begon precies daar waar het beproevingsproces van de Middernachtsroep was geëindigd.

Het huwelijk was aangevangen en zou daarna worden voltrokken en beproefd. Het huwelijk werd in 1846 voltrokken, en het beproevingsproces van de derde engel begon. In 1849 en 1850 strekte de Heere voor de tweede maal Zijn hand uit om Zijn overblijfsel te vergaderen. De tweede tafel van Habakuk werd toen in de geschiedenis geplaatst, zoals getypeerd door de tweede reeks Geboden. Nadat Mozes de eerste reeks had verbroken, werd de tweede reeks tafelen naar voren gebracht. De kaart van 1850 verving die van 1843, en in 1850 werd de beproeving van het oude Israël als Gods bruid van het nieuwe verbond voortgezet in de richting van Kades en 1863.

In 1856 kwam er meer water uit de twee rivieren door de pen van Hiram Edson. Het licht aangaande de „zeven tijden” dat door Edsons pen kwam, was het licht dat wordt voorgesteld door de twee rivieren die hun profetische getuigenis begonnen in de Hof van Eden. De Hof van Eden is een symbool van de opstand van de mensheid tegen Gods wet, en is de plaats waar de wateren van de rivieren de Ulai en de Hiddekel hun loop beginnen. Zij stromen door de verbondsgeschiedenis, want die Hof, het symbool van opstand, is ook de plaats waar een lam werd geslacht om kleding te verschaffen ter vervanging van de vijgenbladeren van Adam en Eva. De verbondsgeschiedenis begint met het verbond des levens tussen Adam en God. Dat verbond, gesymboliseerd door de boom des levens, leidde tot het verbroken verbond door Adam en Eva, dat een nieuw levensverbond inluidde, toen het Lam, geslacht van de grondlegging der wereld af, kleding verschaftte aan het naakte en verloren paar. De twee rivieren die uit die Hof voortvloeien, worden uiteindelijk de symbolen van de machten die God gebruikt als Zijn roede der tuchtiging.

Wee de Assyriër, de roede van Mijn toorn, en de staf in hun hand is Mijn gramschap. Ik zal hem zenden tegen een goddeloos volk, en tegen het volk van Mijn verbolgenheid zal Ik hem bevel geven, om roof te roven en buit te maken, en om hen neer te treden als het slijk der straten. Jesaja 10:5, 6.

Die twee rivieren stroomden uit Eden voort in de geslachtslijn van Rebekka en haar verbondshuwelijk met Isaak, en vervolgens verder naar Jakob, waar het water van de twee rivieren wordt voorgesteld als twee onderscheiden perioden van zeven tijden. Vervolgens stromen diezelfde twee rivieren door de laatste zes hoofdstukken van Daniël, waar door elke rivier drie hoofdstukken worden voorgesteld. De ene rivier vertegenwoordigt de toename van kennis die in de hoofdstukken zeven, acht en negen werd ontsloten, en de andere rivier vertegenwoordigt de toename van kennis die in de hoofdstukken tien, elf en twaalf werd ontsloten.

De hoofdstukken zeven, acht en negen worden voorgesteld als het visioen van de Ulai, en Christus wordt op overeenkomstige wijze uitgebeeld in de hoofdstukken tien, elf en twaalf. In beide riviergezichten, voorgesteld door drie hoofdstukken, wordt Christus afgebeeld als staande op het water.

En het geschiedde, toen ik, ja ik, Daniël, het gezicht gezien had en naar de betekenis ervan zocht, zie, daar stond iemand vóór mij die eruitzag als een man. En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het gezicht verstaan. Daniël 8:15, 16.

Het visioen van Christus in hoofdstuk tien is gelijksoortig aan het visioen waarvan Johannes in Openbaring, hoofdstuk één, getuige was; en in Daniël's visioen van hoofdstuk acht is Palmoni boven de wateren, zoals Hij was in hoofdstuk twaalf, waar Hij met linnen bekleed was.

“Ten tijde van Gabriël's bezoek was de profeet Daniël niet in staat verdere onderrichting te ontvangen; maar enkele jaren later, verlangende meer te weten van onderwerpen die nog niet ten volle waren verklaard, zette hij zich opnieuw ertoe om licht en wijsheid van God te zoeken. ‘In die dagen was ik, Daniël, drie volle weken in rouw. Ik at geen smakelijk brood, ook kwamen vlees noch wijn in mijn mond, evenmin zalfde ik mij geheel niet.... Toen sloeg ik mijn ogen op en zag, en zie, een zekere Man, gekleed in linnen, wiens lendenen omgord waren met fijn goud van Ufaz. Ook was zijn lichaam als turkoois, en zijn gezicht als de aanblik van de bliksem, en zijn ogen als vurige fakkels, en zijn armen en zijn voeten als de glans van gepolijst koper, en de stem van zijn woorden als het geluid van een menigte.’

“Niemand minder dan de Zoon van God verscheen aan Daniël. Deze beschrijving komt overeen met die welke door Johannes werd gegeven toen Christus aan hem werd geopenbaard op het eiland Patmos. Onze Heer komt nu met een andere hemelse boodschapper om Daniël te onderwijzen aangaande wat in de laatste dagen zou plaatsvinden. Deze kennis werd aan Daniël gegeven en door inspiratie voor ons opgetekend, over wie de einden der wereld gekomen zijn.” Review and Herald, 8 februari 1881.

In het Hiddekel-visioen van Christus in hoofdstuk tien bevindt Christus Zich op het water en is Hij bekleed met linnen, en in het Ulai-visioen bevindt Hij Zich op het water. Het visioen van

Openbaring één stemt overeen met het visioen dat in de Ulai- en Hiddekel-visioenen wordt voorgesteld, waar Zuster White aangeeft dat het “niemand minder is dan de Zoon van God.” Wanneer zij de engel van Openbaring tien aanduidt, verklaart zij dat de engel “niemand minder was dan Jezus Christus.” De engel in Openbaring tien heft Zijn hand op naar de hemel en zweert bij Hem Die leeft in alle eeuwigheid, in samenhang met het visioen van Christus in hoofdstuk twaalf, Die beide Zijn handen opheft naar de hemel en zweert bij Hem Die leeft in alle eeuwigheid. In Openbaring tien bevindt Hij Zich zowel op het water als op het land.

Wat zich „tussen de oevers” van een rivier bevindt, is water; en Daniël hoorde „de stem van een man tussen de oevers”, zodat de stem uitging van de man op het water, en de stem het geluid was van de wateren van de rivier de Ulai.

En op de vierentwintigste dag van de eerste maand, toen ik mij bevond aan de oever van de grote rivier, namelijk de Hiddekel, sloeg ik mijn ogen op en zag, en zie, een Man, in linnen gekleed, wiens lendenen omgord waren met fijn goud uit Ufaz. Ook zijn lichaam was als turkoois, en zijn aangezicht als de verschijning van de bliksem, en zijn ogen als vurige fakkels, en zijn armen en zijn voeten als de glans van gepolijst koper, en het geluid van zijn woorden als het geluid van een menigte. ...

Maar gij, o Daniël, sluit deze woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen het doorzoeken, en de kennis zal vermeerderd worden. Toen zag ik, Daniël, en zie, er stonden twee anderen, de een aan deze zijde van de oever der rivier en de ander aan gene zijde van de oever der rivier. En iemand zei tot de man die met linnen bekleed was, die zich boven de wateren der rivier bevond: Hoe lang zal het nog duren tot het einde van deze wonderen? En ik hoorde de man die met linnen bekleed was, die zich boven de wateren der rivier bevond, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem die leeft in eeuwigheid, dat het zou zijn voor een tijd, tijden en een halve tijd; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn.

En ik hoorde het, maar ik begreep het niet; toen zei ik: O mijn heer, wat zal het einde van deze dingen zijn? En hij zei: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en niemand van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 10:4–6; 12:4–10.

De grote rivieren van Sinear, zoals Zuster White ze identificeert, zijn beide verbonden met een visioen waarin Christus op het water is en spreekt, want Zijn stem is als het geluid van vele wateren. In beide visioenen wordt de vraag gesteld: „Hoe lang?” Beide rivieren worden ook voorgesteld in Daniëls „vraag en antwoord” van hoofdstuk acht, dat de centrale zuil en het fundament van het adventisme is. Daar zijn de twee rivieren symbolen van de „zeven tijden” van verstrooiing en vertreding van zowel het heiligdom als het heil. De twee rivieren vervullen hun rol als Gods tuchtroede, om daarna over te vloeien in de Milleritische geschiedenis van de eerste engel, waar William Miller zijn eerste profetische juweel ontdekte, namelijk de lijn van de „zeven tijden” in Leviticus zesentwintig. De twee rivieren vertegenwoordigen de twee verstrooiingen van 2520 jaren, die werden volbracht door de twee leeuwen van Assyrië en Babylon, die worden

voorgesteld door de Tigris en de Eufraat, en natuurlijk door Lea en Rachel, nichten van Rebekka, wier verbondshuwelijk plaatsvond toen Izak veertig jaar oud was, zoals opgetekend in Genesis 25:20.

Miller stelde alleen de verstrooiing van de „zeven tijden” voor met betrekking tot het zuidelijke koninkrijk Juda, hetgeen in vervulling ging met de 2300-jarige profetie in 1844. In 1856 wees de „nieuwe wijn” van de „zeven tijden” op dezelfde verstrooiing over het noordelijke koninkrijk, eindigend in 1798. Als de eerste profetische ontdekking van William Miller kwam het water van de rivier de Eufraat naar voren als de alfaleer in de geschiedenis van de eerste engel. Het water van de rivier de Ulai trad naar voren met de derde engel. De alfaontdekking van Miller waren de zeven tijden, voorgesteld door de rivier de Ulai, en de omegaontdekking van Hiram Edson waren de zeven tijden, voorgesteld door de rivier de Hiddekel.

De 2520 vertegenwoordigt de lengte van de periode die voor elk koninkrijk dezelfde is, maar die met een tussenruimte van zesenvieftig jaar begint en eindigt. 1798 markeert de tijd van het einde en de komst van de eerste engel van Openbaring veertien. 1798 is de vervulling van de 2520 jaren van verstrooiing die over het noordelijke koninkrijk werden gebracht door de leeuw van Assyrië. 1844 is de vervulling van de „zeven tijden” die over het zuidelijke koninkrijk werden gebracht en wordt voorgesteld door de leeuw van Babylon. De twee rivieren vormen de steunen voor de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel, die eindigde met de komst van de derde op 22 oktober 1844, toen zowel de zevende bazuin alsook de jubelbazuin werden geblazen op de antitypische Grote Verzoendag.

Dan zult gij de bazuin van het jubeljaar doen klinken op de tiende dag van de zevende maand; op de dag der verzoening zult gij de bazuin doen klinken door geheel uw land. Leviticus 25:9.

Het blazen op de zevende bazuin is een symbool van Christus' werk in het verenigen van Zijn Goddelijkheid met de mensheid, en wordt uitgebeeld door de 2300 jaren van het visioen van de rivier de Ulai; en het blazen op de jubelbazuin is een symbool van het verbond van het land dat werd verbroken en over Gods volk werd gebracht, wat Daniël de vloek en eed van Mozes noemde, en wat Mozes de „twist van Gods verbond” noemde.

Ja, geheel Israël heeft uw wet overtreden door af te wijken, zodat zij uw stem niet gehoorzaamden; daarom is de vloek over ons uitgestort, en de eed die geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht Gods, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. Daniël 9:11.

De „vloek” en de „eed” waarover geschreven staat „in de wet van Mozes”, zijn de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Het woord dat als „eed” is vertaald, is hetzelfde Hebreeuwse woord dat in Leviticus wordt vertaald als „zeven tijden”. De vloek wegens het verbreken van de eed van het verbond in hoofdstuk vijfentwintig wordt uiteengezet in hoofdstuk zesentwintig, waar Mozes de vloek aanduidt als de „twist van het verbond”.

Dan zal ook Ik Mij tegen u keren, en u nog zevenmaal straffen om uw zonden. En Ik zal een zwaard over u brengen, dat de wraak van Mijn verbond zal voltrekken; en wanneer gij binnen uw steden bijeenverzameld zijt, zal Ik de pest onder u zenden; en gij zult overgegeven worden in de hand van de vijand. Leviticus 26:24, 25.

De Heer bracht het zwaard van de leeuw van Assyrië over het noordelijke koninkrijk om hen te „straffen” door hen over te leveren in „de hand van de vijand”, in 723 v.Chr. Zesenvestig jaar later, in 677 v.Chr., ondervond het zuidelijke koninkrijk de vloek van Mozes. De vloek van Mozes is de twist van het verbond. Gedurende zesenvestig jaar werden de leeuwen van Mesopotamië door God gebruikt om de schare weg te nemen en te vertrappen. Aan het einde van die periode van zesenvestig jaar verwoestte Nebukadnezar het heiligdom. De schare uit Daniëls vraag in vers dertien van Daniël acht werd gedurende een periode van zesenvestig jaar door hun vijanden tot slavernij gebracht, welke uitliep op de verwoesting van het heiligdom, het andere onderwerp dat in vers dertien vertrappt zou worden. Toen die rivieren respectievelijk 1798 en 1844 bereikten, was een schare bijeenvergaderd als een tempel, want de schare is een lichaam, en het lichaam is een tempel. Aan het einde van die periode moest de tempel die gedurende die zesenvestig jaar was opgericht, zich verenigen met de hemelse tempel in het huwelijk van goddelijkheid met menselijkheid. Huwelijk is tussen twee tempels, en wat God samenvoegt, behoort niet gescheiden te zijn.

Het water van de Tigris reikte tot 1798 en het water van de Eufraat reikte tot 1844. Vlak vóór de komst van de derde engel kwam de tweede engel, en daarna werd op de kampbijeenkoms te Exeter, New Hampshire, van 12–17 augustus 1844, de boodschap van de Middernachtsroep uitgestort. Exeter betekent „een waterburcht”, en op de kampbijeenkoms werd een vervalste samenkomst gehouden in een andere tent, opgezet door een groep uit Watertown, Massachusetts. De wateren die, volgens Zuster White, in Eden ontsprongen, stonden op het punt als „een vloedgolf” over de oostelijke zeekust van de Verenigde Staten te worden verspreid. De aardbeving die die vloedgolf teweegbracht, vond plaats in de Hof van Eden toen Satan de mensheid overwon, waardoor in Eden een seismische omwenteling werd veroorzaakt waarvan de golven reikten tot de Middernachtsroep van de Milleritische geschiedenis. Die vloedgolf stroomt de Middernachtsroep binnen in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend, en de golf die begon bij de aardbeving van Adams zonde reikt tot de aardbeving van de zondagwet van Openbaring hoofdstuk elf.

De stem van Christus is de stem van vele wateren, en de wateren tezamen vormen de boodschap van de late regen. Jesaja en zijn zoon Sear-Jasub staan in vers drie van hoofdstuk zeven bij de vijver aan het einde van de bovenste waterleiding en brengen de boodschap van de late regen in de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend. Daar luidt Jesaja’s uitspraak over de dwaze en goddeloze koning Achaz dat de Heere over Achaz de wateren van Assyrië zou doen komen, koning Sanherib, en zijn water zou opstijgen tot aan de hals.

En de HEERE sprak wederom tot mij, zeggende: Omdat dit volk de wateren van Siloah, die zachtkens gaan, versmaadt, en vreugde bedrijft met Rezin en de zoon van Remalia; daarom, zie, de Heere doet over hen opkomen de wateren der rivier, machtig en vele, namelijk de koning van Assyrië en al zijn heerlijkheid; en hij zal opkomen over al zijn beddingen en gaan over al zijn oevers; en hij zal doortrekken in Juda, hij zal overstromen en overgaan, hij zal reiken tot aan de hals; en de uitbreiding zijner vleugelen zal de breedte van uw land vervullen, o Immanuël. Jesaja 8:5–8.

Achaz verwierp de wateren die door de Heere waren ‘gezonden’; daarom ‘zond’ de Heere de wateren van Assyrië tot Achaz. Achaz „verheugde zich” in het verbond van „Rezin en de zoon van Remalia”. Achaz „verheugt zich” in een vervalste boodschap van de late regen, voorgesteld door Rezin en de zoon van Remalia.

Rezin en de zoon van Remalia, namelijk Pekah, koning van het noordelijke koninkrijk, vertegenwoordigen een vervalsing van Jesaja en zijn zoon. De dwaze en goddeloze koning Achaz „verheugt zich” in het bondgenootschap dat wordt vertegenwoordigd door de tien noordelijke stammen van Israël en Syrië, en dat de onwettige verhouding van kerk en staat onder de zondagswet typeert. Achaz verheugt zich, want schaamte en vreugde zijn de twee tegengestelde emoties die door de inspiratie worden gebruikt om hen aan te spreken die worden voorgesteld in het debat van de late regen. Toen Jeremia het kleine boek at, was het de vreugde en blijdschap van zijn hart, en Joël maakt ons bekend dat Gods volk nooit beschaamd zal worden. Achaz is, als een Laodiceër, blind; daarom verheugt hij zich in de valse waterboodschap en verwerpt hij Jesaja’s ware waterboodschap. Hij zou zich moeten schamen omdat hij vertrouwt op de vervalste late-regenboodschap, voorgesteld door de overstroming van de koning van het noorden, maar hij heeft de boodschap van Siloah verworpen.

De boodschap van Siloah in Jesaja acht is de boodschap van de late regen. De vijver van Siloah wordt in het Nieuwe Testament aangeduid als de vijver van Siloam. In het Hebreeuws of Grieks betekent het „gezonden”. Het was dienstig dat Christus heenging, opdat Hij de Heilige Geest zou „zenden”. Jesaja en Achaz bevinden zich bij de vijver van Siloah, en de beproeving berust op de vraag of men geloof zal stellen in de vijver Siloah zoals vertegenwoordigd door Jesaja en zijn zoon, of geloof in Rezin en de zoon van Remalia? Achaz kiest tussen twee wateren, de wateren van Siloah of de wateren van de koning van Assyrië. Achaz verheugde zich in het verbond en de boodschap die door Rezin en de zoon van Remalia werden vertegenwoordigd, en ontving daarom de vloed van verwoesting, in plaats van het water dat zachtjes stroomt ten tijde van zijn oordeel. Zijn oordeel stelt de zondagswet voor, wanneer de koning van het noorden als een vloed over de gehele wereld heenstroomt. Dat doet hij vanaf de zondagswet en verder, wanneer ook de vloed van de Middernachtsroep over de wereld trekt.

Achaz verheugt zich in het bondgenootschap van de tien noordelijke stammen en Syrië, en verheugt zich aldus in de boodschap die kerk en staat verenigt, zoals voorgesteld door elk onwettig verbond dat in Gods Woord wordt aangetroffen. Jesaja vertegenwoordigt een Filadelfiër en Achaz een Laodiceër. Christus verbindt Jesaja’s getuigenis met het Zijne wanneer Hij de blinde man, een Laodiceër, geneest bij de vijver van Siloam.

En terwijl Jezus voorbijging, zag Hij een man die van zijn geboorte af blind was. En Zijn discipelen vroegen Hem, zeggende: Meester, wie heeft gezondigd, deze man of zijn ouders, dat hij blind geboren is?

Jezus antwoordde: Noch deze man heeft gezondigd, noch zijn ouders; maar de werken Gods moesten in hem geopenbaard worden. Ik moet de werken doen van Hem die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; de nacht komt, wanneer niemand werken kan. Zolang Ik in de wereld ben, ben Ik het licht der wereld. Toen Hij dit gezegd had, spuwde Hij op de grond, maakte slijk

van het speeksel, en bestreek de ogen van de blinde met het slijk. En Hij zei tot hem: Ga heen, was u in het badwater Siloam — wat vertaald wordt: Gezonden. Hij ging dan heen, waste zich, en kwam ziende terug.

De burens dan, en zij die vroeger gezien hadden dat hij blind was, zeiden: Is deze niet degene die zat te bedelen? Sommigen zeiden: Hij is het; anderen zeiden: Hij is hem gelijk; maar hij zei: Ik ben het. Daarom zeiden zij tot hem: Hoe zijn uw ogen geopend?

Hij antwoordde en zei: Een man die Jezus genoemd wordt, maakte slijk, bestreek mijn ogen daarmee en zei tot mij: Ga naar het badwater Siloam en was u. En ik ging heen, waste mij en werd ziende. Johannes 9:1–11.

De blinde man wordt samen met de dwaze en goddeloze koning Achaz op de proef gesteld of zij hun vertrouwen zullen stellen op de vijver van Siloam of op de vloed van Assyrië. De blinde man weet dat hij blind is, maar Achaz is rijk, in goederen toegenomen en heeft aan niets gebrek. Achaz is de dwaze maagd bij de poel van de spade regen, en de blinde man een wijze maagd. De wateren die Gezonden zijn van, of de wateren die gezonden zijn uit Assyrië, vormen de beproeving.

Een waterbekken is een plaats waar water wordt samengebracht, en profetisch is een waterbekken de plaats waar de verschillende stromen, rivieren, beken, zeeën, oceanen, meren, regen en dauw van alle „wateren” die de stem van Christus vertegenwoordigen, worden samengebracht. Het waterbekken van de late regen wordt gevormd door het water dat vanuit het bovenste waterbekken stroomt. Het waterbekken vertegenwoordigt de boodschap van de late regen in de context van een beproeving. Achaz verwierp de wateren die zachtjes stromen, maar de blinde man was gehoorzaam aan de boodschap die met het waterbekken verbonden was. Jezus nam iets van Zijn goddelijkheid, voorgesteld als „spuug”, en vermengde dit met klei, hetgeen de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid vertegenwoordigt die door Christus in het Allerheiligste wordt tot stand gebracht.

Christus spuwde op de grond en mengde Zijn speeksel tot slijk. Hij gebruikte de boodschap van de vereniging van Goddelijkheid en menselijkheid om de ogen van de blinde man te zalven. De boodschap die wordt voorgesteld door de vereniging van Goddelijkheid en menselijkheid is de boodschap van 1888, en zij is bestemd om een mens te veranderen van de toestand van Laodicea tot de toestand van Filadelfia. Maar de boodschap vereist menselijke medewerking. Zij moeten naar het badwater gaan en zich dan wassen.

Allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, maar Jezus zei dat de blinde man en zijn ouders niet gezondigd hadden. Jezus neemt de kwestie van schuld weg van de toestand van de blinde man, en identificeert hem als een man die is verwekt om de Heere te verheerlijken; en de profetische man in de Bijbelse profetie die verwekt wordt met het doel dat „de werken Gods geopenbaard zouden worden”, is de banier, die bestaat uit mannen en vrouwen die van Laodicea naar Filadelfia zijn overgegaan. De banier is de plaats waar de werken Gods geopenbaard worden, want Zijn werk was om Goddelijkheid met menselijkheid te verbinden (zoals voorgesteld door het slijkmengsel van de zalf), en de trofeeën van dat werk zijn degenen die niet alleen de Laodiceaanse boodschap hebben gehoord, maar ook degenen die het voorschrift in die boodschap hebben gevolgd. Het voorschrift voor de blinde man was om heen te gaan en zich te wassen. Toen hij

eenmaal kon zien, hoefde hij niet te proberen God te verheerlijken; de omstandigheden om hem heen deden dat gebeuren.

Het begon met Christus' nadering, gevolgd door Christus' werk. Het laatste werk van Christus in het hemelse heiligdom met betrekking tot de mens is een mens te veranderen uit een dal van dode, dorre beenderen, of uit een toestand van dood op de straten, of uit blindheid als die van een vleermuis. Zijn laatste werk is Zijn volk opnieuw te scheppen naar Zijn beeld, en dat is juist het werk dat Hij deed toen Hij Adam vormde uit het stof der aarde en vervolgens hem de adem des levens inblies. Het laatste werk is het eerste werk, want eerst maakte Hij het leem en daarna zalfde Hij dat leem met het leven van Zijn Geest. Bij Adam was de Geest Zijn adem; bij de blinde man was het het water. In het dal van de dode beenderen van Ezechiël was het een boodschap van verzameling die het lichaam schiep. Vervolgens werd een boodschap van de vier winden over het lichaam uitgeblazen, en toen stond het op als een machtig leger.

Terwijl de blinde man nog blind was, zag Jezus hem en naderde Hem vervolgens. Hij benadert de blinde man in de context van een vraag die door Zijn discipelen werd opgeworpen, en stelt Hem aldus in staat de juiste profetische setting voor de illustratie vast te leggen. De „werken Gods” zijn een profetisch symbool op vele verschillende getuigenislijnen in de Bijbel. Iedere openbaring van de „werken Gods” in de Schriften wordt vervuld in de tijd van de late regen. Jezus plaatst de context van het verhaal in termen van de laatste boodschap, zoals voorgesteld door Elia in de laatste verzen van Maleachi.

De ouders en het blinde kind worden niet als zondaars veroordeeld, want dit is de tijd van Gods wonderbare werken, en in die tijd zullen de harten van de ouders en de harten van de kinderen worden omgekeerd om de kwestie die aan de orde is te zien. Die kwestie is—of de blinde Laodiceïsche man veranderd is in een gezalfde Filadelfische man. Dat is de kwestie die de ouders en het kind onder ogen komt in de tijd van de late regen, want dat is ook de tijd van het oordeel. En de tijd van het oordeel wordt voltrokken gedurende het derde en vierde geslacht volgens de verbondsprofetie van Abraham. De blinde man is het laatste en vierde geslacht, en zijn ouders zijn het derde. In die periode plaatst de Elia-boodschap gezinnen in omstandigheden waarin zij gedwongen worden de boodschap van het badwater van Siloam te aanvaarden of te verwerpen. De dwaze en goddeloze koning Achaz verwierp de boodschap van die poel, maar de blinde man aanvaardde haar. De Elia-boodschap van Maleachi is geplaatst in de context van een vloek vóór de grote en geduchte dag des Heren.

Toen Jezus de situatie die wij beschouwen ordende, nam Hij in Zijn samenvatting van het doel van het wonder op dat Hij toen moest werken, want er zou een tijd komen waarin niemand kan werken. Het werk waarnaar Hij verwees, vindt plaats bij daglicht, en het einde van het werk wordt voorgesteld als de nacht. Zijn verwijzing betreft het einde van de genadetijd.

Wanneer Hij Zijn oordeelswerk voltooit, legt Hij Zijn priesterlijke gewaden af en trekt Hij Zijn wrekende gewaden aan. Wanneer Hij dat werk van scheiding tussen de verlorenen en de geredden voltooit, eindigt het werk van de verlossing. De genadetijd is afgesloten en het is nu nacht, wanneer niemand werken kan. Christus' boodschap was niet alleen de boodschap aan Laodicea voor een

blinde mens, maar zij was de boodschap van Elia, geplaatst binnen de context van de nabijheid van het einde van de genadetijd, hetgeen Christus' geheiligde drijfveer is om te arbeiden tot behoud van zielen.

Eerst naderde Christus de blinde man, vervolgens bereidde Hij de zalf en bracht die aan, daarna gaf Hij aanwijzingen voor een werk dat de blinde man zelf moest verrichten; en even belangrijk is dat, terwijl hij dit werk op zich neemt, zijn gezichtsvermogen wordt hersteld. Zodra hij kan zien, is hij veranderd van een blinde Laodiceeër in een Filadelfiër. De periode van overgang van die twee gemeenten werd in het begin vervuld van 1856 tot 1863.

Die periode stelt de scheiding van de tarwe en het onkruid voor, en de uiteindelijke verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, die daarna als een banier worden opgericht. De blinde man werd onmiddellijk het middelpunt van de publieke aandacht—zodra hij veranderde van een Laodiceeër in een Filadelfiër. De blinde man is de honderd vierenveertigduizend, en de goddeloze en dwaze koning Achaz zijn het vroegere verbondsvolk dat uit de mond van de Heer wordt uitgespuwd. Op hetzelfde punt in de geschiedenis gebruikt Jezus óf Zijn speeksel om Zijn nieuwe verbondsvolk te zalven, óf Hij spuwt het oude verbondsvolk uit Zijn mond.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.

„De naderende crisis“

“Met onfeilbare nauwkeurigheid houdt de Oneindige met alle volken rekening. Terwijl Zijn barmhartigheid wordt aangeboden met oproepen tot bekering, blijft deze rekening open; maar wanneer een bepaalde grens, die God heeft vastgesteld, is bereikt, vangt de bediening van Zijn toorn aan. Dan wordt de rekening gesloten; het goddelijk geduld houdt op; er is geen verder pleiten om barmhartigheid ten behoeve van hen.

„De profeet, die neerzag door de eeuwen heen, zag onze tijd voor zich in een visioen voorgesteld. De volken van deze tijd zijn de ontvangers geweest van ongeëvenaarde barmhartigheden. Hun zijn de uitnemendste zegeningen des Hemels geschonken; maar toenemende hoogmoed, hebzucht, afgoderij, verachting van God en lage ondankbaarheid staan tegen hen opgetekend. Zij sluiten in ijltempo hun rekening met God af.”

„De dagen naderen snel waarin er grote verwarring en ontreddeering zullen zijn in de godsdienstige wereld. Er zullen vele goden en vele heren zijn; elke wind van leer zal waaien; en Satan, gehuld in engelengewaden, zou, indien het mogelijk ware, zelfs de uitverkorenen misleiden.

„De algemene verachting die over ware godsvrucht en heiligheid wordt uitgestort, brengt hen die geen levende verbinding met God hebben ertoe hun eerbied voor zijn wet te verliezen. En naarmate het gebrek aan eerbied voor de goddelijke wet duidelijker aan het licht treedt, zal de scheidslijn tussen hen die haar onderhouden en de wereld en een wereldlievende kerk steeds duidelijker worden. De liefde tot Gods voorschriften neemt bij de ene klasse toe, naarmate de verachting ervoor bij de andere toeneemt.

“De grote IK BEN handhaaft zijn wet. Hij spreekt tot hen die haar krachteloos maken in stormen, in overstromingen, in onweders, in aardbevingen, in gevaren te land en ter zee. Nu is de tijd voor zijn volk om zich trouw aan het beginsel te betonen.

„Wij staan op de drempel van grote en plechtige gebeurtenissen. De Heere staat voor de deur. Op de Olijfberg beschreef de Heiland de taferelen die aan deze grote gebeurtenis zouden voorafgaan: ‘Gij zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen,’ zei Hij. ‘Want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden zijn, en pestilentieën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch al die dingen zijn maar een beginsel der smarten.’ Hoewel deze profetieën een gedeeltelijke vervulling vonden in de verwoesting van Jeruzalem, hebben zij een meer rechtstreekse toepassing op de laatste dagen.

„Johannes en ook de andere profeten waren getuigen van de vreselijke tonelen die zullen plaatsvinden als tekenen van de komst van Christus. Zij zagen legers zich verzamelen ten strijde, en mensenharten bezwijken van vrees. Zij zagen de aarde van haar plaats bewogen worden, de bergen verplaatst worden in het midden van de zee, haar golven bruisen en woeden, en de bergen schudden door haar onstuimigheid. Zij zagen de schalen van Gods toorn geopend, en pestilentie, hongersnood en dood over de inwoners der aarde komen.

„Reeds wordt de weerhoudende Geest van God uit de wereld teruggetrokken. En orkanen, stormen, rampen op zee en op land volgen elkaar in snelle opeenvolging op. De wetenschap tracht dit alles te verklaren. De tekenen die zich om ons heen verdichten en die de nabije komst van de Zoon van God aankondigen, worden aan alles toegeschreven behalve aan de ware oorzaak. Mensen kunnen de wacht houdende engelen niet onderscheiden die de vier winden in bedwang houden, opdat zij niet zouden blazen totdat de dienstknechten van God verzegeld zijn; maar wanneer God Zijn engelen zal gebieden de winden los te laten, zal er een tafereel van Zijn wrekende toorn zijn dat geen pen kan beschrijven.

„Een crisis staat ons vlak te wachten; maar Gods dienstknechten mogen in deze grote nood niet op zichzelf vertrouwen. In de gezichten die aan Jesaja, Ezechiël en Johannes werden gegeven, zien wij hoe nauw de hemel verbonden is met de gebeurtenissen die zich op aarde voltrekken. Wij zien Gods zorg voor hen die Hem trouw zijn. De wereld is niet zonder een Heerser. Het bestel van de komende gebeurtenissen is in de hand van de Heere. De Majesteit des hemels houdt het lot der volken, evenals de belangen van Zijn kerk, in Zijn eigen hand.

„God heeft geopenbaard wat er in de laatste dagen zal plaatsvinden, opdat zijn volk bereid moge zijn stand te houden tegen de stormen van tegenstand en toorn. Zij die gewaarschuwd zijn voor de gebeurtenissen die hun te wachten staan, behoren niet in kalme verwachting van de komende storm neer te zitten en zichzelf te troosten met de gedachte dat de Heere zijn getrouwen op de dag der benauwdheid zal beschutten. Wij behoren te zijn als mensen die op hun Heere wachten, niet in ledige verwachting, maar in ernstige arbeid, met onwankelbaar geloof. Dit is thans geen tijd om onze gedachten in beslag te laten nemen door zaken van ondergeschikt belang.”

‘Terwijl de mensen slapen, is Satan actief bezig de zaken zó te regelen dat het volk van de Heer geen barmhartigheid of gerechtigheid zal ondervinden. De zondagsbeweging baant zich thans in het duister een weg. De leiders verbergen de werkelijke kwestie, en velen die zich bij de beweging aansluiten, zien zelf niet waarheen de onderstroom voert. Haar belijdenissen zijn zacht en schijnbaar christelijk; maar wanneer zij zal spreken, zal zij de geest van de draak openbaren. Het is onze plicht alles te doen wat in ons vermogen ligt om het dreigende gevaar af te wenden. Wij moeten de mensen de werkelijke inzet van de strijd voorhouden en aldus het krachtigste protest inbrengen tegen maatregelen om de gewetensvrijheid te beperken. Wij behoren de Schriften te onderzoeken en in staat te zijn rekenschap te geven van de reden van ons geloof. De profeet zegt: “De goddelozen zullen goddeloos handelen, en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan.”’

„De gewichtige toekomst ligt vóór ons. Om haar beproevingen en verzoeken te doorstaan en haar plichten te vervullen, zullen groot geloof, kracht en volharding vereist zijn. Maar wij kunnen heerlijk overwinnen; want niet één wakende, biddende, gelovige ziel zal verstrikt raken in de listen van de vijand. De gehele hemel is in ons welzijn geïnteresseerd en wacht erop dat wij een beroep doen op zijn wijsheid en kracht. Iedere tegenwerkende invloed, openlijk of verborgen, kan met goed gevolg worden weerstaan, ‘niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen.’ God is nu evenzeer bereid als in vroeger tijden door menselijke inspanning te werken en door zwakke middelen grote dingen tot stand te brengen. Wij zullen de overwinning niet behalen door aantallen, maar door de volledige overgave van de ziel aan Jezus.

„Nu, terwijl de genade nog vertoeft, terwijl Jezus voor ons bemiddeling doet, laten wij ons grondig voorbereiden voor de eeuwigheid.” Southern Watchman, 25 december 1906.